

var brugt nogle faa Hundrede Rigsdaler af denne Sum, blev Bevillingen gjentagen i næste Finantslov, men blev hellerikke da benyttet, og senere er den ikke bleven gjentagen. Dog har det ikke manglet paa Forespørgsler baade i dette og i det andet Thing, hvorved man ytrede sin Interesse for denne Sag og ønskede at vide, hvilke Hindringer den havde mødt. Af de Svar, som de stadigt væxlende Ministre herpaa have givet, fremgaaer det, at man for den theologiske Embedsexamens Vedkommende allerede for flere Aar siden var kommen saa vidt, at man havde de Mænd, hvoraf Commissionen skulde bestaae, ja endog saa dens Formand, og at der i Ministeriet laa et fuldsærdigt Forslag, som kun behøvede kongelig Stadfæstelse for at træde i Kraft. Derimod synes det, at man for den juridiske Embedsexamens Vedkommende — det er kun disse to Examina, der har været Tale om — ikke har været saa heldig. Cultusministeren havde henvendt sig til Justitsministeriet for at faae dets Hjælp — om denne er bleven ydet, er ikke blevet oplyst —, og hos det juridiske Facultet havde man ikke fundet nogen videre Imødekommen. Den sidste Udtalelse, jeg har truffet i Rigsdagstidenden om dette Spørgsmaal, faldt i det andet Thing i Sessionen 1865—66, idet den daværende Cultusminister paa givne Anledning lovede, at han fremdeles vilde have sin Opmærksomhed henvendt paa denne Sag. Under den stadige Vexlen af Cultusministre og under Trykket af Begivenhederne i 1864, hvorved Opmærksomheden naturligviis bortvendtes fra saadanne mindre Spørgsmaal, er det ikke saa underligt, at denne Sag saaledes er kommen til at staae i Stampe; men det vil da ogsaa findes naturligt, at der i Rigsdagen ytres Dnsse om at faae den igang igjen. Den Begrundelse, som Finantsudvalget i 14de Session fremkom med, lød saaledes: „I den Overbeviisning, at det vil være til Universitetets og den hele Videnskabeligheds Gavn, at Universitetet og Studierne ved dette befries for Hensynet til de bestaaende Embedsexaminer“ osv. Denne Begrundelse er vistnok rigtig og i al sin Kort-
 hed tilstrækkelig; dog skal jeg tilføie, at jeg navnlig for det juridiske Studiums Vedkommende ogsaa i denne Indretning seer den eneste

Maade, hvorpaa man kan beskytte de Studerende imod de overdrevne Fordringer, som nu for Tiden stilles, og hvorved Studietiden er bleven utilbørligt forlænget. Om dette sidste nævnte Punkt har der i den seneste Tid paany været ført en livlig Forhandling i vor Presse og Litteratur, og den høitærede Cultusminister, som vel nærmest for de kirkelige Forholds Skyld har overtaget sit Ministerium, er under disse Forhandlinger, saavidt jeg veed, bleven særlig opfordret til at overveie ogsaa denne Sag. Jeg tillader mig derfor at rette det Spørgsmaal til ham, om han er gunstigt stemt for at henlægge de omhandlede Embedsexamina til Commissioner, og om han, under Forudsætning af, at de fornødne Midler bevilges, vil være villig til at forsøge paa at gennemføre en saadan Ordning. Hos Rigsdagen vil der vel ikke være Grund til i saa Fald at tvivle om, at jo den samme Stemning, som tilbiger for denne Sag, vil vise sig.

S. M. Petersen: Hvis jeg ikke tager meget feil, saa var det mig, det ærede Medlem her tætvæd (Berg) sigtede til, da han igaar talte (Berg: Ja!). Jeg skal vedkjende mig, hvad jeg tidligere har sagt, at næsten Alle, eller dog en stor Deel af dem, som have Ordet ved Finantslovens første Behandling, altid ere belavede paa at spare, men naar det kommer til det Punkt, hvor Besparelser skulde gjøre sig gjældende gennem Talstørrelser, viger man tilbage og bliver saa at sige bange for sin egen Skygge. Det er sandt, og det er en Sætning, som man ikke noksom kan holde sig for Die og Tanke, og som ikke har liden Betydning, at vor Finantsstilstand ikke er saa snyderlig glimrende; den er maaffee heller ikke saa sørgelig, men i ethvert Fald er den saaledes, at vi godt kunne behøve at spare, hvor vi kunne det med Orden, uden at stabe Samsundets Vel i det Hele. — Der er et Par Punkter, som jeg har tilladt mig at omtale ved tidligere lignende Leiligheder, naar Finantsloven har været til Forhandling, og jeg kan ikke undlade paany at omtale dem. Det er Domænevæsenet og specielt Skovvæsenet, jeg først sigtede til. Det gjør mig ondt, at jeg ikke har seet noget Skridt fra den høitærede Finantsminister: